

ti humanæ naturæ mediante intellectu conjunctum dicatur. Et licet verbum Dei sua virtute penetraret omnia, utpote omnia conservans, & portans; creaturis tamen intellectualibus, quæ proprie verbo perfrui possunt, & ejus participes esse, ex quadam similitudinis affinitate & eminentius, & ineffabilius potest uniri.

CAPUT XLII.

Quod assumptio humanæ naturæ maxime competeat verbo Dei.

III. Sent. dist. 1. quest. 11. art. 2.

EX hoc etiam patet quod humanæ naturæ assumptio potissime competit personæ verbi.

1. Nam si assumptio naturæ humanæ ad salutem hominum ordinatur, ultima autem salus hominis est ut secundum intellectivam partem perficiatur contemplatione veritatis primæ, oportuit per verbum, quod secundum emanationem intellectualem à patre procedit, humanam naturam assumi.

2. Rursus. Affinitas quædam videtur maxime verbi ad humanam naturam. Homo enim propriam speciem sortitur secundum quod rationalis est; verbum autem rationi affine est: unde apud Græcos *logos* verbum, & ratio dicitur. Convenientissime igitur verbum rationali naturæ unitum est: nam & propter affinitatem prædictam divina Scriptura nomen imaginis & verbo attribuit, & homini: dicit enim Apostolus ad Coloss. 1. 15. de verbo, quod est *imago invisibilis Dei*: & idem de homine dicit I. Cor. xi. 7. quod *vir est imago Dei*.

3. Habet etiam verbum non solum ad rationalem naturam, sed etiam universaliter ad omnem creaturam quamdam affinitatis rationem; cum verbum continet rationes omnium creatorum à Deo, sicut artifex homo conceptione sui intellectus rationes artificiatorum comprehendit. Sic igitur omnes creaturæ nihil aliud sunt quam realis quædam expressio, & representatio eorum quæ in conceptione divini verbi comprehenduntur, propter quod & omnia per verbum facta esse dicuntur. Convenienter igitur verbum creaturæ, scilicet humanæ naturæ, unitum est.

CAPUT XLIII.

Quod humana natura assumpta à verbo non præexistit assumptioni; sed in ipsa conceptione fuit assumpta à verbo Dei.

CUM autem verbum humanam naturam assumpsit in unitatem personæ, ut ex dictis cap. xli. iam patet, oportuit humanam naturam non præexistere antequam verbo uniretur.

1. Si enim præxisteret, cum natura præexistere non possit nisi in individuo; oportuisset esse aliquod individuum illius humanæ naturæ præexistentis ante unionem. Individuum autem humanæ naturæ est hypostasis, & persona. Erit igitur dicere, quod humana natura assumenda à verbo, in aliqua hypostasi, vel persona præexistisset. Si igitur natura illa assumpta fuisset manente priori hypostasi, vel persona, remansissent tunc post unionem duæ hypostases, vel personæ, una verbi, & alia hominis; & sic non esset facta unio in hypostasi, vel persona: quod est contra sententiam fidei. Si vero hypostasis, vel persona illa non remaneret in ea natura in qua assumenda à verbo præexistisset, hoc sine corruptione accidere non pos-

tuisset: nullum enim singulare desinit esse hoc quod est, nisi per corruptionem. Si igitur oportuisset illum hominem corrumpi qui unioni præexistisset, & per consequens humanam naturam in eo existentem: impossibile igitur fuit quod verbum assumeret in unitatem personæ aliquem hominem præexistentem.

Simul autem & derogaretur perfectioni incarnationis Dei verbi, si aliquid eorum quæ naturalia sunt homini, ei deesset. Est autem naturale homini ut nascatur nativitate humana. Hoc autem verbum Dei non haberet, si hominem præexistentem assumpsisset; nam ille homo in sua nativitate purus homo exitisset: unde ejus nativitas verbo non posset attribui; nec beata Virgo mater verbi dici posset. Fides autem per omnia sine peccato similem eum nobis in naturalibus confitetur, dicens, filium Dei, secundum Apostolum, factum ex muliere, & natum, & Virginem matrem Dei. Non igitur hoc decuit ut præexistentem hominem assumeret.

Hinc etiam apparet quod ab ipso conceptionis principio naturam humanam sibi univit. Quia sicut humanatio Dei verbi requirit quod verbum Dei sit natum nativitate humana, ad hoc quod sit verus homo, & naturalis, per omnia in naturalibus nobis conformis; ita requirit quod Dei verbum sit conceptum conceptione humana. Non enim secundum naturæ ordinem homo nascitur, nisi prius concipiatur. Si autem natura humana assumenda prius in quocumque statu fuisset quam verbo uniretur, illa conceptio verbo Dei attribui non posset, ut diceretur conceptum conceptione humana. Oportuit igitur quod ab ipso conceptionis principio verbum Dei humanæ naturæ uniretur.

2. Rursum. In generatione humana virtus activa agit ad complementum humanæ naturæ in aliquo determinato individuo. Si autem verbum Dei non à principio conceptionis humanam naturam assumpsit, virtus activa in generatione ante unionem suam actionem ordinasset ad aliud individuum humanæ naturæ, quod est hypostasis, vel persona humana; post unionem autem ordinasset totam generationem ad aliam hypostasim, vel personam, scilicet Dei verbum, quod nascebatur in humana natura. Sic igitur non fuisset una numero generatio, utpote ad duas personas ordinata; nec fuisset uniformis secundum totum: quod à naturæ ordine videtur alienum. Non igitur fuit conveniens quod verbum Dei post conceptionem, humanam naturam assumeret, sed simul in ipsa conceptione.

3. Item. Hoc videtur generationis humanæ ordo requirere, ut qui concipitur, ipse idem nascatur, & non alius; cum conceptio ad nativitatem ordinetur. Unde si filius Dei natus est nativitate humana, oportet etiam quod filius Dei sit conceptione humana conceptus, & non purus homo.

CAPUT XLIV.

Quod natura humana assumpta à verbo, in ipsa conceptione fuit perfecta quantum ad animam, & corpus.

Uterius autem ex hoc manifestum est quod in ipso conceptionis principio anima rationalis corpori fuit unita.

1. Verbum enim Dei mediante anima rationali corpus assumpsit: corpus enim hominis non magis assumptibile est à Deo quam alia corpora, nisi propter animam rationalem. Non igitur verbum Dei assump-

sit

sit corpus absque anima rationali. Cum igitur verbum Dei assumpsit corpus ab ipso conceptionis principio, oportuit quod in ipso conceptionis principio anima rationalis corpori uniretur.

2. Item. Posito eo quod est posterius in generatione, necesse est & id quod prius est secundum generationis ordinem, poni. Posterius autem in generatione id est quod est perfectissimum; perfectissimum autem est ipsum individuum generatum, quod in generatione humana est hypostasis, vel persona, ad ejus constitutionem ordinatur & anima, & corpus. Posita igitur personalitate hominis generati, necesse est quidem existere & corpus, & animam rationalem. Personalitas autem hominis Christi non est alia quam personalitas verbi Dei; verbum autem Dei in ipsa conceptione univit sibi corpus humanum. Fuit igitur ibi personalitas illius hominis: ergo oportuit quod & anima rationalis adesset.

3. Inconveniens etiam fuisset ut verbum, quod est fons, & origo omnium perfectionum, & formarum, alicui rei informi, & nondum perfectionem naturæ habenti, uniretur. Quicquid autem sit corporeum, ante animationem est informe, & nondum perfectionem naturæ habens. Non igitur fuit conveniens ut verbum Dei uniretur corpori nondum animato; & sic à principio conceptionis oportuit animam illam corpori uniri.

Ex hoc etiam apparet quod corpus illud assumptum à principio conceptionis fuit formatum: quia nihil informe Dei verbum assumere debuit. Simul autem anima requirit propriam materiam, sicut & quælibet alia forma naturalis. Est autem propria materia animæ, corpus organatum: est enim anima endelechia corporis organici physici potentia vitam habentis. Si igitur anima à principio conceptionis corpori sit unita, ut ostensum est, necessarium fuit ut corpus à principio conceptionis organatum, & formatum esset. Et etiam organizatio corporis ordine generationis præcedit animæ rationalis introductionem; unde posito posteriori, necesse fuit ponere & prius. Crementum autem quantitatis usque ad debitam mensuram nihil prohibet sequi corporis animationem. Sic igitur circa conceptionem hominis assumpti sentendum est, quod in ipso conceptionis principio fuit corpus organatum, & formatum, sed nondum habens debitam quantitatem.

CAPUT XLV.

Quod Christum decuit nasci ex virgine.

III. Part. quest. xxviii. art. 1. & 2.

PER hoc autem patet quod necesse fuit hominem illum ex virgine matre nasci absque naturali semine.

1. Semen enim viri requiritur in generatione humana tamquam principium activum, propter virtutem activam quæ in ipso est. Sed virtus activa in generatione corporis Christi non potuit esse naturalis secundum prædicta: quia virtus naturalis non subito perficit totam corporis formationem, sed ad hoc indiget tempore; corpus autem Christi in ipso principio suæ conceptionis fuit formatum, & organatum, ut ostensum est cap. præc. Relinquitur igitur quod generatio Christi humana fuit absque naturali semine.

2. Item. Semen maris in generatione animalis cuiusque trahit ad se materiam quam mater ministrat, quasi virtus quæ est in semine maris, intendat sui ip-

sius complementum ut finem totius generationis, unde & completa generatione ipsum semen immutatum, & completum est proles quæ nascitur. Sed in generatione humanâ Christi fuit ultimus generationis terminus unio ad personam divinam, non autem aliqua persona, seu hypostasis humana constituenda, ut ex dictis cap. xli. patet. Non igitur in hac generatione potuit esse activum principium semen viri, sed sola virtus divina; ut sicut semen viri in generatione communi hominum in suam substantiam trahit materiam à matre ministratam, ita eandem materiam in generatione Christi verbum Dei ad suam unionem assumpsit.

Similiter autem manifestum est quod conveniens erat ut in ipsa generatione humana verbi Dei aliqua proprietates spiritualis generationis verbi reluceret. Verbum autem, secundum quod à dicente progreditur, sive interius conceptum, sive exterius prolatum, corruptionem dicenti non affert, sed magis perfectionis plenitudo per verbum attenditur in dicente. Conveniens igitur fuit ut sic verbum Dei secundum humanam generationem conciperetur, & nasceretur, ut matris integritas non corrumpere. Cum hoc etiam manifestum est quod verbum Dei, quo omnia constituta sunt, & quo omnia in sua integritate conservantur, sic nasci decuit ut per omnia matris integritatem servaret. Conveniens igitur fuit hanc generationem fuisse ex virgine.

Nec tamen hic generationis modus veræ & naturali humanitati Christi derogat, licet aliter quam alii homines generatus sit. Manifestum est enim, cum virtus divina infinita sit, ut supra Lib. I. cap. xlii. probatum est, & per eam omnes causæ virtutem producendi effectum sortiantur, quod quicumque effectus per quæcumque causam producitur, potest per Deum absque illius causæ adminiculo produci ejusdem speciei, & naturæ. Sicut igitur, virtus naturalis quæ est in humano semine, producit hominem verum, speciem, & humanam naturam habentem; ita virtus divina, quæ talem virtutem semini dedit, absque hujusmodi virtute potest effectus illius virtutis producere, constituendo verum hominem, speciem, & naturam humanam habentem.

Si vero aliquis dicat, quod cum homo naturaliter generatus habeat corpus naturaliter constitutum ex semine maris, & eo quod femina ministrat, quicquid sit illud, corpus Christi non fuit ejusdem naturæ cum nostro, si non est ex maris semine generatum: ad hoc manifesta responsio est secundum Aristotelis positionem, dicentis, quod semen maris non intrat materialiter in constitutionem concepti, sed est solum activum principium; materia vero corporis tota ministratur à matre: & sic quantum ad materiam corpus Christi non differt à corpore nostro: nam etiam corpora nostra materialiter constituta sunt, ex eo quod est sumptum ex matre.

Si vero aliquis prædictæ positioni Aristotelis repugnet, adhuc prædicta objectio efficaciam non habet. Similitudo enim aliquorum, aut dissimilitudo in materia non attenditur secundum statum materiæ in principio generationis, sed secundum conditionem materiæ jam præparatæ, prout est in termino generationis. Non enim differt secundum materiam aer ex terra, vel ex aqua generatus: quia licet aqua, & terra in principio generationis differentia sint, tamen per actionem generantis, ad unam dispositionem reducuntur. Sic igitur divina virtute materia, quæ solum ex muliere sumitur, potest reduci in fine generationis ad eandem dispositionem quam habet materia in-

sumatur simul ex mare, & femina. Unde non erit aliqua dissimilitudo propter diversitatem materiae inter corpus Christi, quod divina virtute formatum est ex materia à sola matre assumpta, & corpora nostra, quæ virtute naturæ formantur ex materia, etiam si ab utroque parente assumantur. Manifestum est enim quod plus differt à materia quæ ex viro, & muliere simul assumitur, limus terræ, de quo Deus primum humanum hominem formavit (quem utique constat fuisse verum hominem, & nobis per omnia similem) quam materia sumpta solum ex femina, ex qua corpus Christi formatum est. Unde natiuitas Christi ex virgine nihil derogat veritati humanitatis ipsius, nec similitudini ejus ad nos. Licet enim virtus naturalis requirat determinatum effectum ex ea producendum; virtus tamen divina, quæ potest ex nihilo cuncta producere, in agendo ad materiam determinatam non coarctatur. Similiter etiam nec per hoc aliquid deperit dignitati matris Christi, quod virgo concepit, & peperit, quin vera & naturalis mater filii Dei dicatur: virtute enim divina faciente materiam naturalem ad generationem corporis Christi ministravit, quod solum ex parte matris requiritur; ea vero quæ in aliis matribus ad corruptionem virginis faciunt, non ordinantur ad id quod matris est, sed solum ad id quod patris est, ut semen maris ad locum generationis perveniat.

CAPUT XLVI.

Quod Christus natus est de Spiritu Sancto.

Quamvis autem omnis divina operatio qua aliquid in creaturis agitur, sit toti Trinitati communis, ut ex supra habitis ostensum est, formatio tamen corporis Christi, quæ divina virtute perfecta est, convenienter Spiritui Sancto attribuitur, licet sit toti Trinitati communis.

1. Hoc enim congruere videtur incarnationi verbi. Nam sicut verbum nostrum in mente conceptum, invisibile est, exterius autem voce prolatum; sensibile fit; ita verbum Dei secundum generationem æternam in corde patris invisibiliter existit, per incarnationem autem nobis visibile factum est: unde verbi Dei incarnatio est sicut vocalis verbi nostri expressio. Expressio autem vocalis verbi nostri fit per spiritum nostrum, per quem vox verbi nostri formatur. Convenienter igitur & per spiritum filii Dei ejus carnis formatio dicitur facta.

2. Convenit etiam hoc & generationi humane. Virtus enim activa quæ est in semine humano, ad se trahens materiam quæ fuerit à matre, per spiritum operatur: fundatur enim hujusmodi virtus in spiritu, propter cujus continentiam semen spumoso oportet esse, & album. Verbum igitur Dei sibi carnem assumens ex virgine convenienter hoc per Spiritum Sanctum debet carnem assumendo formare. Convenit etiam hoc ad insinuandam causam ad incarnationem verbi moventem: quæ quidem nulla alia esse potuit, nisi amor Dei ad hominem, cujus naturam sibi voluit in unitate personæ copulare. In divinis autem Spiritus Sanctus est qui procedit ut amor, ut supra dictum est. Convenienter igitur fuit ut incarnationis opus Spiritui Sancto attribueretur.

3. Solet etiam in Sacra Scriptura omnis gratia Spiritui Sancto attribui. Quia quod gratis datur, ex amore donantis videtur esse collatum. Nulla autem major est gratia homini collata quam quod Deo in persona uniretur. Convenienter igitur hoc opus Spiritui Sancto appropriatur.

CAPUT XLVII.

Quod Christus non fuit filius Spiritus Sancti secundum carnem.

Quamvis autem Christus de Spiritu Sancto, & virgine conceptus dicatur, non potest tamen dici Spiritus Sanctus pater Christi secundum generationem humanam, sicut virgo dicitur mater ejus. Spiritus enim Sanctus non produxit humanam naturam in Christo ex sua substantia, sed sola sua virtute operatus est ad ejus productionem. Non igitur potest dici Spiritus Sanctus pater Christi secundum humanam generationem.

2. Esset etiam inductivum in errorem, si Christus Spiritus Sancti filius diceretur. Manifestum est enim quod verbum Dei secundum hoc habet personam distinctam, quod est filius Dei patris. Si igitur secundum humanam naturam Spiritus Sancti filius diceretur, daretur intelligi, quod Christus esset duo filii: nam verbum Dei Spiritus Sancti filius esse non potest; & sic cum filiationis nomen ad personam pertineat, non ad naturam, sequeretur quod in Christo essent duæ personæ; quod est à fide catholica alienum. Inconveniens enim esset ut auctoritas patris & nomen ad personam aliam transferretur; quod contingeret, si Spiritus Sanctus pater Christi diceretur.

CAPUT XLVIII.

Quod non est dicendum: Christus est creatura.

Uterius etiam manifestum est quod quamvis humana natura à verbo assumpta, sit aliqua creatura, non tamen potest simpliciter enuntiari Christum esse creaturam. Creari enim esse fieri quoddam. Cum autem fieri terminetur ad esse simpliciter, ejus est fieri quod habet esse subsistens; & hujusmodi est individuum completum in genere substantiæ, quod quidem in natura intellectuali dicitur persona, aut etiam hypostasis. Formæ vero, & accidentia, & etiam partes non dicuntur fieri nisi secundum quid, cum & esse non habeant insubsistens, sed subsistant in alio: unde cum aliquis fit albus, non dicitur fieri simpliciter, sed secundum quid. In Christo autem non est alia hypostasis, vel persona nisi verbi Dei, quæ est increata, ut ex præmissis manifestum est. Non igitur simpliciter potest enuntiari, quod Christus sit creatura, licet cum additione possit hoc dici, ut dicatur creatura secundum quod homo, vel secundum humanam naturam. Licet autem de subjecto quod est individuum in genere substantiæ, non simpliciter dicatur fieri, quod est proprium ejus, propter accidentia, vel partes, sed solum secundum quid; tamen simpliciter prædicantur de subjecto quæcumque consequuntur naturaliter ad accidentia, vel ad partes secundum propriam rationem: dicitur enim simpliciter homo esse videns, quia hoc consequitur ad oculum, & crispus propter capillos, & visibilis propter colorem. Sic igitur & ea quæ consequuntur proprie ad humanam naturam, simpliciter possunt enuntiari de Christo, sicut quod est homo, quod est visibilis, quod ambulavit, & omnia hujusmodi; quod autem est personæ proprium, de Christo non enuntiatur ratione humanæ naturæ, nisi cum aliqua additione expressa, vel subintellecta.

CAPUT XLIX.

Solutio rationum contra incarnationem superius positarum.

HIS igitur habitis, ea quæ contra incarnationis fidem supra posita sunt, facile solvuntur.

1. Ostensum est enim incarnationem verbi non sic esse intelligendam, quod verbum sit in carnem conversum, aut sit corpori unitum ut forma; unde non est consequens ex hoc quod verbum est incarnatum, quod vere Deus sit corpus, vel virtus in corpore, ut prima ratio procedebat.

2. Similiter etiam non sequitur quod verbum sit substantialiter mutatum, per hoc quod naturam humanam assumpsit: nulla enim mutatio in ipso verbo Dei facta est, sed solum in humana natura, quæ est à verbo assumpta, secundum quam competit verbo & generatum esse temporaliter, & natum, non autem secundum se ipsum.

3. Quod etiam tertio proponitur, necessitatem non habet. Hypostasis enim non extenditur extra terminos illius naturæ ex qua subsistentiam habet. Non autem verbum Dei subsistentiam habet ex natura humana, sed magis naturam humanam ad suam subsistentiam, vel personalitatem trahit; non enim per illam, sed in illa subsistit. Unde nihil prohibet verbum Dei esse ubique, licet humana natura à verbo Dei assumpta, ubique non sit.

4. Ex hoc etiam solvitur quartum. Cujuslibet enim rei subsistentis oportet esse unam naturam tantum, per quam simpliciter esse habeat; & sic verbum Dei per solam naturam divinam simpliciter esse habet, non autem per humanam naturam, sed per eam habet quod sit hoc, scilicet quod sit homo.

5. Quintum etiam solvitur per hoc idem. Impossibile est enim quod natura per quam verbum subsistit, sit aliud quam ipsa persona verbi. Subsistit autem per naturam divinam, non autem per naturam humanam; sed eam ad suam subsistentiam trahit, ut in ea subsistat, ut dictum est. Unde non oportet quod natura humana sit idem quod persona verbi.

6. Hinc etiam excluditur id quod sexto objiciebatur. Hypostasis enim est minus simplex vel re, vel intellectu, quam natura, per quam constituitur in in esse. Re quidem, cum hypostasis non sit sua natura; intellectu autem solo in illis in quibus idem est hypostasis, & natura. Hypostasis autem verbi non constituitur simpliciter per humanam naturam, ut per eam sit; sed per eam solum habet verbum quod sit homo. Non igitur oportet quod natura humana sit simplicior quam verbum, in quantum est verbum, sed solum in quantum verbum est hic homo.

7. Ex quo etiam patet solutio ad id quod septimo objicitur. Non enim oportet quod hypostasis Dei verbi simpliciter sit constituta per materiam signatam, sed solum in quantum est hic homo: sic enim solum per humanam naturam constituitur, ut dictum est.

8. Quod autem anima humana, & corpus in Christo ad personalitatem verbi trahuntur, non constituitur aliquam personam præter personam verbi, non pertinet ad minorationem virtutis, ut octava ratio procedebat, sed ad dignitatem majorem. Unumquodque enim melius esse habet, cum suo digniori unitur, quam cum per se existit, sicut anima sensibilis nobilior esse habet in homine quam in aliis animalibus, in quibus est forma principalis, non tamen in homine.

9. Hinc etiam solvitur quod nono objiciebatur. In Christo enim vere fuit hæc anima, & hoc corpus; non tamen ex eis constituta est persona aliqua præter personam verbi Dei, quia sunt ad personalitatem Dei verbi assumpta; sicut & corpus cum est sine anima, propriam speciem habet, sed cum unitur animæ, ab ea speciem sortitur.

10. Ex hoc etiam solvitur quod decimo proponebatur. Manifestum est enim quod hic homo, qui est Christus, substantia quædam est non universalis, sed particularis; & hypostasis quædam est, non tamen alia hypostasis quam hypostasis verbi: quia humana natura ab hypostasi verbi assumpta est, ut verbum subsistat tam in humana natura, quam in divina. Id autem quod in humana natura subsistit, est hic homo: unde ipsum verbum supponitur cum dicitur hic homo.

Sed si quis eandem objectionem ad humanam naturam transferat, dicens, eam esse substantiam quamdam non universalem, sed particularem, & per consequens hypostasim, manifeste decipitur. Nam humana natura etiam in Sorte, vel Platone non est hypostasis; sed id quod in ea subsistit, hypostasis est. Quod autem substantia sit, & particularis, non secundum illam significationem dicitur qua hypostasis est particularis substantia. Substantia enim secundum Philosophum dicitur dupliciter, scilicet de subjecto in genere substantiæ, quod dicitur hypostasis, & de eo quod quid est, quod est natura rei. Sed neque partes alicujus substantiæ sic dicuntur particulares substantiæ, quasi sint per se subsistentes, sed subsistunt in toto: unde nec hypostasis possunt dici, cum nulla earum sit substantia completa: alias sequeretur quod in uno homine tot essent hypostases, quot sunt partes.

11. Quod vero undecimo oppositum fuit, ex eo solvitur quod æquivocatio inducitur ex diversa forma significata per nomen, non autem ex diversitate suppositionis. Non enim hoc nomen homo æquivoce sumitur ex eo quod quandoque supponit pro Platone, quandoque pro Sorte. Hoc igitur nomen homo de Christo, & de aliis hominibus dictum, semper eandem formam significat, scilicet naturam humanam: unde univoce prædicatur de eis; sed suppositio tantum variatur in hoc quod secundum quod pro Christo sumitur, supponit hypostasim increatam; secundum vero quod pro aliis sumitur, supponit hypostasim creatam.

12. Neque autem hypostasis verbi dicitur esse suppositum humanæ naturæ quasi subjiciatur ei ut formaliiori, sicut duodecima ratio proponebat. Hoc enim esset necessarium, si hypostasis verbi per naturam humanam simpliciter constitueretur in esse; quod patet esse falsum: dicitur enim hypostasis verbi humanæ naturæ supponi, prout eam ad suam subsistentiam trahit, sicut aliquid trahitur ad alterum nobilior, cui unitur.

13. Non tamen sequitur quod humana natura accidentaliter verbo adveniat, ex hoc quod verbum ab æterno præexistit, sicut ultima ratio concludebat. Sic enim verbum humanam naturam assumpsit, ut vere sit homo. Esse autem hominem, est esse in genere substantiæ. Quia igitur ex unione naturæ humanæ hypostasis verbi habet quod sit homo, non advenit ei accidentaliter: nam accidentia esse substantiale non conferunt.